

STELIAN TURLEA

VĂ PLAC BLONDELE?

CRIME
SCENE
PRESS

CUPRINS

Spre casă, cu Charlie	7
Furie	19
Frâna de mână	25
Colonelul	41
Flori de măr	52
Moștenirea	62
Concertul	71
Vă plac blondele?	81
<i>Dracula for Ever</i>	105
Strălucirea insuportabilă a zilei	137

SPRE CASĂ CU CHARLIE

1

Puteam avea unsprezece ani când s-au întâmplat toate. Nu mai puțin, pentru că îl promisem pe Charlie când împlinisem zece ani, era un ghemotoc negricios, cu botic și șosete albe, tremura din toate mădularele. Crescuse între timp de o jumătate de metru și era iute cum nu mai văzusem vreo ființă. Toate lumea mă întreba de ce-l numisem Charlie, dar n-am spus nimănui că abia văzusem „Campionul” și mi se părea că aduce cu Chaplin la mutră și ochii jucăuși. Nu aveam nici mult peste doisprezece, pentru că exact atunci în blocul nostru s-a mutat o fată care sigur era Albă ca Zăpada și probabil m-am îndrăgostit prima oară, nu-mi păsa că-i plăcea mai mult de Charlie decât de mine, alergam ca nebunii de acasă spre parcul vecin.

La unsprezece ani promisem în dar o bicicletă. O botezasem Charlie. Mai nimeni nu-și botează bicicleta, darămite cu nume de câine! Care nu e nume de câine. Nu-mi păsa.

Multă vreme m-am uitat la bicicletă ca la o minune a lumii, n-aveam curajul să ies singur pe stradă, dădeam rotocoale nesigure în curtea dintre blocuri, abia învățasem să pedalez și mă făceam că n-aud hăhăielile găștii că sunt mai fricos ca o fată de nu ies să mă-ntrec cu ei pe bulevard. Nu prea

înțelegeam, mai ales că toate fetele din gașcă erau de un curaj nebun. La ce naiba ai bicicleta, dacă nu bați orașul cu ea? mă tot întrebau.

Până într-o zi când mi-am luat inima în dinți.

Am ieșit să bat orașul.

Singur.

Locuiam într-un cartier nou, blocuri scunde și blocuri înalte, paralelipede, cuburi, dreptunghiuri, rareori colțuri rotunde și arcuri de cerc, chiar că te lămureai cum e cu geometria. Printre figurile geometrice, vopsite toate în cenușiu – tomberoane și locuri de joacă pline de nisip, arbori care n-apucaseră să crească, cu crengile rupte de te miri cine, bănci scrijelite cu mășcări, câte o urmă de părculeț în care chiuiam plozii. N-avusesem niciodată dorința de a bate cartierul cu piciorul, nu-l simțeam al meu, nu-l cunoșteam, nu-mi plăcuse niciodată că mă mutasem dintr-un loc în care îmi aveam prietenii de când mă știam și cel nou mi se părea o hidoșenie, chiar dacă nu era cu nimic mai urât decât altele, nu mă interesau nici parcurile, știam doar drumul spre școală. În ziua când am ieșit cu bicicleta, am luat-o exact în direcția opusă.

Nu era nici țipenie în jur, era miezul zilei, o vipie care îți topea creierii, din asfalt ieșeau năluci de fierbințeală, nu adia fir de vânt, părea că toate viețuitoarele – hămăitoare, cântătoare și vorbitoare – se retrăseseră la umbră. Eram în culmea fericirii, nu se holba nimeni la mine, nu râdea nimeni de stângăcia mea. Nu mi-a fost greu să mă închipui regele asfaltului. Mă gândeam că ar fi bine să mă vadă un regizor și să facă un film adevărat cu regele asfaltului pedalând pe străzile unui oraș topit în arșiță, nimic nu i-ar fi adus mai repede un premiu.

Primele sute de metri am înaintat șerpuiind încet pe lângă trotuar, ca urma lăsată de bou când își golește bășica. Îmi era atât de frică să nu cad, că mi se albiseră degetele de cât de strâns țineam ghidonul. Apoi nu m-am mai gândit că sunt lipsit de experiență și pe neașteptate părcă eram în șa de când lumea. Nu mă mai uitam disperat la un metru în fața mea, ci în lungul străzii. Coteam la stânga și la dreapta, iar la stânga și la dreapta, iar la dreapta și la stânga, străbăteam alei înguste și largi, iar alei înguste și largi, ieșeam în străzi cu mai multe benzi care se revărsau în bulevardul cunoscut, îl evitam, deși nici pe acesta nu prea treceau mașini, parcă se înțeleșeră cu toții să se ascundă de regele asfaltului.

Treceam din nou pe lângă blocuri paralelipipedice, pătrătoase, înalte și scunde, cenușii, cu băncuțe scrijelite în fața intrărilor, tomberoane, toboganuri și părculețe, tufe de arbuști și arbori cu coroane de umbră firave.

Schimbam ritmul, pedalam ca un câștigător de curse, toate îmi zburau prin fața ochilor și vântul vitezei îmi mângâia tâmplele, încetineam brusc și pluteam pe asfalt, îmbăindu-mă într-o moleșeală glorioasă. Înțelegeam treptat cât e de plăcut să fii stăpânul vitezei, stăpânul distanțelor, pe care le înghiți după plac, pe îndelete sau hăpăit, stăpânul drumurilor. Îmi închipuiam ce simt alergătorii de curse care străbat orașe și munți și cât de copleșitoare poate fi senzația mersului pe bicicletă, în comparație cu fuga după o minge pe terenul de fotbal. Îmi aminteam cum îmi povestise bunicul, după ce-mi dăruise bicicleta, cât de mândru se întorsese el din război pe bicicletă și eu strâmbasem din nas, în toate filmele pe care le văzusem soldații reveneau de pe front cântând pe tancuri și în camioane pe

care fluturau steaguri, bicicleta nu putea fi decât a săteanului neinstruit, o disprețuiam. Nu înțelesesem că era mândru că se întorcea în viață, fără beteșuguri.

Eram convins că aș putea descoperi lumea pe bicicletă.

Întotdeauna îmi dorisem să descopăr lumea.

În mai puțin de cinci minute nu mai aveam repere, dar mi-am dat seama târziu. Nu recunoșteam nimic din jur, toate semănau cu locurile din jurul blocului meu, dar erau altele, treceam dintr-o parte în alta, nu se schimba nimic, treceam iar dintr-o parte în alta, străzile erau asemănătoare, dar străine, blocurile identice, dar străine, nici țipenie, nimeni care să-mi spună unde mă aflu. M-am gândit că, dacă mă opresc, nălucile fierbinți ale asfatului se năpustesc asupra mea și sunt pierdut. Am pedalat în continuare.

Treptat mi s-a făcut frică. Nu știam unde eram, nu știam unde îmi era casa. Am continuat să pedalez, încet, din ce în ce mai încet, de parcă aș fi obosit. Temător. Sigur mi se împăienjeniseră ochii, încă nu mi-era frică, dar simțeam că nu mai aveam mult până să înceapă inima să-mi tremure. Eram singur într-o lume neștiută. Abandonat. Mulți ani mai târziu, am aflat că băieți fără număr trecuseră prin singurătatea aceea, n-avea de ce să-mi fie rușine.

Dar în clipa aceea mi se pusese un nod în gât.

Nu trebuia să plâng.

Nu trebuia să abandonez.

Trebuia să ajung la capăt.

Și atunci l-am văzut în capătul străzii pe Charlie. Făcea salturi în întâmpinarea mea cu botinele lui albe. Brusc s-a oprit, a hămăit scurt, s-a întors pe loc și a luat-o la goană. Am pedalat după el, voinicește. Străzi la dreapta și la stânga, alei înguste și largi, iar străzi la stânga și la dreapta.

M-am trezit în curtea dintre blocuri. Charlie se oprise pe coadă, cu limba roșie atârându-i de un cot.

Pe o băncuță din fața blocului ședea Albă ca Zăpada, citind. A ridicat privirile din carte și mi-a făcut un semn cu mâna. Până atunci trecuse pe lângă mine ca pe lângă un bolovan.

În săptămâna următoare am participat la primul concurs de biciclete al cartierului. I-am întrecut pe toți. Eram regele asfaltului.

2

În anul următor a dispărut Charlie, n-aș fi în stare să spun când anume. Îmi venea greu să cred că se rătăcise în cartier sau în oricare alt cartier, ar fi venit fără doar și poate acasă până la urmă. Nu acceptam că-l lovise vreo mașină ori îl luaseră hingherii. Eram convins că pur și simplu îl furase cineva, prea era frumos. L-am căutat peste tot, pe toate străzile, aleile, fundăturile în care merseserăm împreună, prin toate scuarurile și parcurile, ajunseseam la Dâmbovița și urmașeam o vreme cursul apei, până m-am rătăcit în mahalale, mai să pierd drumul înapoi spre casă. Nu l-am aflat pe Charlie nicăieri. Am întrebat pe toată lumea pe care o cunoșteam și pe toată lumea pe care n-o cunoșteam, dar îmi ieșea în cale. Pe urmă n-am mai avut pe cine întreba. Poliția ridica din umeri. Mi se spusese să tipăresc câteva anunțuri, eventual cu o fotografie, să le lipesc pe stâlpi, pe pomi și pe ziduri. Le-am scris cu carioca, n-aveam bani de tipărituri, fără fotografie și am lipit vreo zece. Aproape de fiecare dată când mă străduiam să prind scociul la toate capetele, în spatele meu se strângea o mână